

dem, der begaa visse Sædelighedsforbrydelser, saa hører fra det Punkt af mit Medarbejderskab paa dette Lovforslag op. Fra det Øjeblik, hvor dette er kommet ind og ikke er kommet ud igen, har jeg trukket min Haand tilbage derfra og meldt mig som en aaben Modstander af Lovforslaget.

De Argumenter nytte ikke over for mig, at de Gode, jeg har foreslaaet, ere komne ind og det endda i en forbedret Skikkelse. Det nytter ikke, naar jeg skal give noget derfor, som oprører mig, som er utidigt, unødvendigt, ganske uhensigtsmæssigt og, efter min Mening, fuldstændig uforvarsligt. Det er ikke saaledes, at man har Lov til at bage et Aadsel ind i en lækker Kagedejg og saa forlange, at man skal spise det hele, baade det inderste og det yderste af Retten; det gør jeg ikke, og jeg vil heller ikke have med denne Lov at gøre, saa længe der findes Prygl i den. Paa det nuværende Punkt af vor Statsudvikling vil jeg ikke anlægge det Synspunkt at sige: Naar vi kunne naa til, at Pryglestraffen afskaffes for Børn og unge Mennesker, naar vi kunne naa til, at den kriminelle Lavalder sættes højere, naar vi kunne naa til betingede Straffedomme og til Minimumsstraffenes Nedsættelse i mange Tilfælde — alt noget, der er godt og retfærdigt, og som tiltrænges —, vil jeg nok gaa med til Pryglestraffen. Jeg vil ikke købe det ene ved at sætte noget ind i Loven, som jeg afskyr og regner for urigtigt; thi den Tid er forbi, da vi ere nødte til her i Salen at købe vore Reformere ved at stemme for noget, som vi ikke vilde have stemt for, hvis det ikke var for at opnaa noget, vi ansaa for et Gode. Der er gode Ting i denne Lov, som med Lethed ville kunne føres gennem Danmarks Rigsdag, og komme vi til en almindelig Revision af den borgerlige Straffelov, saa ville de blive førte igennem; det er en Nødvendighed. Men saa vil jeg ogsaa hellere vente, til vor Straffelov bliver revideret og de gode Ting blive førte igennem, uden at de onde Ting følge med. Jeg melder mig altsaa som absolut Modstander af denne Lov, saa længe den indeholder Bestemmelser om Prygl, og jeg agter til 2den Behandling at stille Ændringsforslag om, at Pryglestraffen tages ud af Loven, saaledes at det store og gode, som er i denne Lov, det indgribende reformatoriske paa vor borgerlige Straffelovs Omraade kommer til at træde i Kraft til Gavn og Glæde, uden at Skammen og Sorgen følger med.

Naar jeg nu har sagt disse Ord om det foreliggende Lovforslag og om de Forarbejder, som gik forud, vil jeg gerne knytte nogle andre Betragtninger dertil. Jeg vil nemlig sige, at det er noget fuldstændigt Juks, de Herrer have lavet — ja, „Juks“ er et parlamentarisk Udtryk, naar det forstaas i den rigtige Forstand . . .

Formanden: Jeg tror alligevel, at et andet Udtryk vilde være mere parlamentarisk.

Alfred Christensen: Jeg burde ikke have kaldt de Herrers Arbejde for Juks, og jeg beklager, at jeg har gjort det. Naar jeg har gjort det, er det, fordi jeg i Dag gav mig til at studere Lovkilder, som bruge meget stærkere og skarpere Ord og nævne Tingene ved deres Navn. Derfor laa det mig saa nær. Jeg beklager, at jeg sagde det, men alligevel er det noget løjerligt noget med den Smule Prygl, der foreslaas indført ved denne Lov. Det er jo en Indførelse i dansk Strafferet af en svunden Tids Afskrækkelsessystem, men Afskrækkelsessystemet ser rigtignok ganske anderledes ud i sin fulde Skønhed. Det var noget, vore Forfædre forstode sig paa, at lave Love „andre ligesindede til Skræk og Advarsel“. Deres Love gik ikke i Retning af 27 Slag neden for Ryggen eller paa Sædet, som der staar i dette Lovforslag. Jeg skal med Formandens Tilladelse anføre nogle Citater af gamle Love, som jeg forudsætter ere alle Tingets ærede Medlemmer ubekendte, som ikke selv ere Jurister, medens det er mig en stor Nydelse, at Juristerne i Udvalget og saaledes ogsaa Ordføreren kende dem maaske meget bedre end jeg, saaledes at det vil opvække meget sørgelige Tanker hos ham om hans egen Ringhed i Retning af Strafafskrækkelse.

Det hændte i det Herrens Aar 1697, at der var Folk her i Landet, som sloge hinanden ihjel, og under 16. Oktober 1697 udgaar der da en „Forordning om grove Morderes Straf“. Om saadanne grove Mordere staar der, at de „skulle bekomme deres velfortjente Straf, andre ligesindede udædiske Mennesker til des større Skræk og Afskye“. Og saa nævnes den Straf, som disse „udædiske“ Mennesker skulle have, andre til Skræk og Afsky. Der siges: „Hvo som herefter befindes og lovlig overbevises med frie Forsæt og beraad Hue at have myrdet sin Ægtefælle, sin Herre eller Huusbond, sin Frue eller Madmoder eller nogen af deres Børn, skal